

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/24/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1618010710
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1618010710.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov Mgr. Marcely Kosovej a Mgr. Michala Kačániho, PhD., v trestnej veci obžalovaného V. N. a spol., pre prečin poškodzovania cudzej veci spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného JF. N. proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 21.10.2020 č. k. 1T/102/2018-398, na verejnom zasadnutí konanom 09. marca 2023 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok iba vo vzťahu k obžalovanému V. N..

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. s použitím § 285 písm. c/ Tr. por. sa obžalovaný

V. N., nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom I. XXX/XX, G. - T., t. č. v režime prerušeného výkonu trestu odňatia slobody,

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky zo dňa 10.12.2018, sp. zn. 1 Pv 684/16/1106, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin poškodzovania cudzej veci spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe,

ž e

obžalovaní V. N. a W. F. i dňa 20.12.2016 v čase okolo 19.45 h v M., po predchádzajúcej vzájomnej dohode týkajúcej sa usmrtenia psa, obaja prišli k plotu rodinnému domu, nachádzajúceho sa na adrese Na X. č. XXXX/X, kde na dvore a v priestoroch k nemu prislúchajúcich, sa v tom čase pohyboval 6 ročný pes plemena Hovawart, ktorého následne po tom, čo pes pribehol bližšie, V. N. samopalom vzor 61 Škorpión, zasiahol jednou strelou do oblasti medzi lopatkami uprostred miešneho kanálu, následkom čoho pes dňa 21.12.2016 uhynul, čím týmto konaním spôsobili majiteľovi psa poškodenému V.. O. Z., nar. XX.XX.XXXX, škodu usmrtením psa podľa znaleckého posudku v hodnote 3.000,- eur,

p r e t o ž e,

nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný V. N..

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. vo vzťahu k obžalovanému V. N. sa poškodený V.. O. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M., Na X. č. XXXX/X odkazuje s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 21.10.2020 č. k.1T/102/2018-398, bol obžalovaný V. N. uznaný za vinného pre prečin poškodzovania cudzej veci spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že obžalovaný V. N. a W. Žúži dňa 20.12.2016 v čase okolo 19.45 h v M., po predchádzajúcej vzájomnej dohode týkajúcej sa usmrtenia psa, obaja prišli k plotu rodinnému domu, nachádzajúceho sa na adrese Na X. č. XXXX/X, kde na dvore a v priestoroch k nemu prislúchajúcich, sa v tom čase pohyboval 6 ročný pes plemena Hovawart, ktorého následne po tom, čo pes príbehol bližšie, V. N. samopalom vzor 61 Škorpión, zasiahol jednou strelou do oblasti medzi lopatkami uprostred miešneho kanálu, následkom čoho pes dňa 21.12.2016 uhynul, čím týmto konaním spôsobili majiteľovi psa poškodenému V.. O. Z., nar. XX.XX.XXXX, škodu usmrtením psa podľa znaleckého posudku v hodnote 3.000,- eur.

Podľa § 44 Tr. zák. okresný súd u obžalovaného V.a N. upustil od uloženia súhrnného trestu, nakoľko pokladal trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest prepadnutia vecí, ako aj ochranný dohľad, uložený rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 20.07.2018 sp. zn. 6Tk/1/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.11.2018 sp. zn. 23To/110/2018, za dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu páchatelia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný v zákonnej lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Tr. por. ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por.

Odvolanie obžalovaného, ktoré koncipovala jeho obhajkyňa, bolo odôvodnené osobitným podaním, doručeným na Okresný súd Malacky dňa 02.02.2021 a to nasledovným spôsobom:

„Podľa názoru obhajoby je napadnutý rozsudok vo výroku o vine, ako aj treste nesprávny z dôvodu, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy nesprávne posúdil a dospel k nesprávnym skutkovým ako aj právnym záverom. Úvodom obhajoba namieťa nesprávnosť vymedzenia skutku vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku a poukazuje na to, že vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku v časti opisu skutku došlo pravdepodobne k chybe v písaní. V poslednej vete vymedzujúcej stíhaný skutok súd prvého stupňa uvádza doslovne, že „...čím týmto konaním spôsobili majiteľovi psa poškodenému V.. O. Z., narodený XX.XX.XXXX škodu usmrtením psa bola znaleckého posudku v hodnote 3 000 Eur.“ Z takejto formulácie je zrejmé, že v poslednej časti vety chýba slovo, nakoľko časť vety po slovách „usmrtením psa“ nedáva zmysel v spojení s predchádzajúcou časťou vety. Pravdepodobne mal súd prvého stupňa na mysli takúto formuláciu skutku „...čím týmto konaním spôsobili majiteľovi psa poškodenému V.. O. Z., narodený XX.XX.XXXX škodu usmrtením psa podľa znaleckého posudku v hodnote 3.000,- eur.“ Ďalej nesprávnosť formulácie skutkovej vety vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku obhajoba vidí aj v tom, že súd prvého stupňa v skutkovej vete odkazuje priamo na znalecký posudok „škodu usmrtením psa bola znaleckého posudku v hodnote 3 000 Eur.“ Podľa názoru obhajoby dôkazné prostriedky a dôkazy netvorí súčasť skutkovej vety a orgán aplikujúci právo, ktorý takto formuluje skutkovú vetu, zjavne rezignoval na vlastnú myšlienkovú činnosť spočívajúcu vo vyhodnocovaní dôkazov, keďže v otázke výšky škody spôsobenej trestným činom súd prvého stupňa ako orgán aplikujúci právo prenechal vyhodnotenie tejto otázky subjektu - znalcovi, ktoré ale na to nie je oprávnený. V tejto súvislosti obhajoba poukazuje uznesenie Najvyšší súd SR sp. zn. 6 Tdo/82/2017 ktorý k tejto otázke uvádza: „K formálnej úprave znenia skutku, najvyšší súd dodáva, že v ňom nemožno odkazovať na znalecké posudky či odborné vyjadrenia a podobne, nakoľko ide vždy o záver súdu. Spôsob, akým súd dospel k skutkovým zisteniam, uvedením zdroja informácie, konajúci súd vyjadrí až v odôvodnení rozhodnutia.“ Ďalším nedostatok obhajoba vidí v tom, že odpis z registra trestov na oboch obžalovaných a odpis z centrálnej evidencie správnych deliktov, ktoré súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní oboznámil a z ktorých aj vychádzal pri napadnutom rozhodnutí sú zo dňa 17.06.2019, teda neaktuálny. Podľa uznesenia Krajského súdu v Žiline, sp. zn.1 To/20/2010 „Požiadavka náležitého zistenia skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku v súvislosti s posudzovaním osoby obžalovaného, jeho pomerov a možnosti nápravy, zodpovedajú len také zistenia, ktoré vychádzajú z aktuálnych listinných dôkazných prostriedkov, spravidla nie starších ako tri mesiace. Uvedené dôkazné prostriedky overujú stav do okamihu ich podanie. Postupom času však strácajú svoju výpovednú hodnotu, stávajú sa neaktuálne a v dôsledku to nemôžu byť použité v neobmedzenom časovom rozsahu.“ Z vyššie uvedeného je zrejmé, že súd prvého stupňa pri napadnutom rozhodnutí nevychádzal z aktuálnych listinných dôkazov ale z listinných dôkazov starých viac ako 1 rok, teda, z listinných dôkazov s nulovou výpovednou hodnotou hoci vykonanie tohto dôkazu je významne vo vzťahu k výroku o treste. Obhajoba podstatnú chybu napadnutého rozhodnutia vidí v tom, že súd prvého stupňa nekriticky prevzal výpoveď

obžalovaného E. za pravdivú a len na základe takéhoto, podľa názoru obhajoby nepresvedčivého, nevierohodného dôkazu uznal obžalovaného N. za vinného s odôvodnením, že podľa názoru súdu prvého stupňa obžalovaný E. logicky a vierohodným spôsobom popísal všetky rozhodné skutkové okolnosti, vypovedal jednoznačne a konzistentne a nemenne tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom. S uvedeným názorom súdu prvého stupňa však rozhodne nemožno súhlasiť. Po dôkladnom oboznámení sa s obsahom výpovedí obžalovaného E. je zrejmé, že tento žiadne konkrétne a podstatné okolnosti skutku neuviedol. V podstate vo svojej výpovedi popísal skutok len vo všeobecnej rovine bez akýchkoľvek detailov alebo aspoň časových údajov, počtu vystrelených rán, bližších okolností týkajúcich sa vyplatenia údajnej odmeny od neznámeho objednávateľa a následne obžalovaného N.vi. M. prvého stupňa v tomto kontexte žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo podľa jeho záverov atribútmi jasnosti, logickosti, presvedčivosti, vierohodnosti nedisponuje výpoveď obžalovaného N.. Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa sa zamerlal len na hodnotenie a posudzovanie výpovede obžalovaného E.. Javí sa, že ušlo pozornosti súdu prvého stupňa, že aj obžalovaný N. od počiatku trestného konania vypovedá rovnako, nemenne a konzistentne. Jeho výpoveď bola rovnaká v konaní pred súdom ako aj v prípravnom konaní. Výpoveď obžalovaného N. je na rozdiel od výpovede obžalovaného E. v súlade aj s ostatnými nepriamymi dôkazmi vykonanými v tejto trestnej veci. Spochybňovať výpoveď obžalovaného N. len z dôvodu, že tento nepozná resp. nevie preukázať motív spoluobžalovaného E. krivo svedčiť proti nemu je neprijateľné. Takýto postup (nastolený už v rozhodnutí odvolacieho súdu) neopodstatnene zvýhodňuje jeden konkrétny dôkaz (výpoveď obžalovaného E.) pred ostatnými dôkazmi. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku tvrdí, že obžalovaný E. nemal žiadny motív vedome vypovedať nepravdu voči obžalovanému N.vi, hoci existenciu tohto motívu zisťoval výlučne len z výpovede oboch obžalovaných. Skutočnosť, že obžalovaní majú medzi sebou bežný vzťah, bez konfliktov, nie je dôkazom toho, že na strane obžalovaného E. neexistuje dôvod krivo obviniť zo spáchania stíhaného trestného činu práve obžalovaného N.. S takýmto záverom sa obhajoba absolútne nemôže stotožniť. V prvom rade treba podotknúť, že motív obžalovaného E. krivo vypovedať voči obžalovanému N. je známy len jemu samému a je logické, že ho obžalovaný E. nepovie, pokiaľ sám nebude chcieť. Presne tak ako sa to prejavilo aj v jeho výpovedi, keď to čo nechcel nepovedal. Ak obžalovaný E. krivo vypovedá z akéhokoľvek dôvodu, určite také zistenie nepomôže sám objasniť. Aj z uvedeného dôvodu je snaha o preukázanie existencie resp. absencie motívu u obžalovaného E. krivo svedčiť, výpoveďou jeho samého, naivným pokusom. Uvedené len podporuje to, že konajúce súdy nedôvodne zvýhodňujú jeden konkrétny dôkaz pred dôkazmi ostatnými tým, že ho opatrujú automaticky „pečiatkou vierohodnosti“. Pritom nemožno opomenúť, že laxným prístupom orgánov činných v trestnom konaní, ktorý počas vyšetrovania predmetného skutku nevykonávali vyšetovanie dôsledne v súlade so základnými zásadami trestného konania tak aby skutkový stav bol náležite objasnený bez dôvodných pochybností, tak aby boli obstarávané dôkazy svedčiace jednak v prospech a jednak v neprospech páchatel'ov a tým, že nezisťovali na mieste činu prítomnosť prípadných daktyloskopických, trasologických stôp, biologických materiálov, nemožno výpoveď E. konfrontovať s ničím. Skutok sa predsa vôbec nemusel stať ani tak ako uvádza samotný obžalovaný E., ale tým, že neexistuje nič čo by nasvedčovalo tomu ako sa skutok mohol reálne odohrať, rozhodli sa očk a súd prijať nekritický verziu ponúknutú obžalovaným E.. Ani súd prvého stupňa sa však nezamyslel nad tým, že motívom obžalovaného E. ho svedčiť tak ako svedčí od prípravného konania mohla byť napr. aj snaha obžalovaného E. ho získať pre seba lepšie podmienky, resp. akékoľvek výhody počas výkonu väzby. Je nepochybné, že v čase vyšetrovania stíhaného skutku sa obžalovaní nachádzali v inej trestnej veci vo väzbe tzv. „pokračovacej“ a „kolúznej“ ktorej podmienky sú značne sprísnené v porovnaní s väzbou „nekolúznou“ (obmedzená komunikácia s rodinou, izolácia na cele a pod.). Podľa názoru obhajoby skutočnosť, že obžalovaní nemajú medzi sebou konflikt, sem tam sa pozdravia môže svedčiť akurát tak o tom, že obžalovaný N. nie je pomstychtivou osobou. Výpoveď obžalovaného N., je ďalej na rozdiel od výpovede obžalovaného E. ho podporená aj odborným hodnotením, zo záverov ktorého vyplýva, že obžalovaný N. vypovedá vierohodne. Tvrdenie súdu prvého stupňa, že ide len o odborné vyjadrenie a nie znalecký posudok, pričom toto bolo predložené v inej trestnej veci, ktorej skutkové okolnosti nie sú známe, je neprijateľné. Odborné vyjadrenie je rovnocenným dôkazom ako ostatné dôkazy čo nepochybné vyplýva zo znenia samotného § 119 odsek 3 Trestného poriadku. Svojevoľne podceňovanie a znižovanie výpovednej hodnoty takéhoto dôkazu zo strany súdu prvého stupňa len tvrdením, že ide len o odborné vyjadrenie, nie znalecký posudok je neakceptovateľné. Taktiež nemožno súhlasiť ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že nedôvodné sú argumenty obhajoby, že obžalovaný E. v inej trestnej veci opomenul spoluúčasť inej osoby na trestnom čine a tým mal pripísať väčšiu mieru podielu na spáchaní trestného činu práve obžalovanému N.vi, keďže malo ísť o inú trestnú vec, ktorej presné skutkové okolnosti, či vôbec išlo o úmysel, nie sú známe je nepravdivé,

keďže skutkové okolnosti tejto inej trestnej veci sú súdu prvého stupňa známe minimálne z rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6Tk/1/2018, ktorý súd prvého stupňa v tejto veci oboznámil a taktiež sú aj preukázané zápisnicami o výsluchoch obvinených, ktoré obhajoba v tejto trestnej veci predložila a ktoré sú súčasťou pripojeného spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6Tk/1/2018, ktorý súd prvého stupňa taktiež oboznamoval. Obhajoba sa nemôže ubrániť pocitu, že pokiaľ sa na zdôvodnenia napadnutého rozsudku súdu „hodili“ skutočnosti vyplývajúce z inej trestnej veci tak na tieto prihliadol avšak pokiaľ sa „nehodili“ neprihliadal na ne z dôvodu, že ide o inú trestnú vec. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v snahe odôvodniť vierohodnosť výpovede obžalovaného E.ho poukázal aj na jeho skúsenosť v jeho iných trestných veciach. Natíska sa ale otázka, prečo sa súd prvého stupňa nezaoberal aj skúsenosťami obžalovaného N. z jeho iných trestných vecí, v ktorých obžalovaný N. priznal spáchanie skutkov, ktoré skutočne spáchal. Pokiaľ mu bolo kladené za vinu spáchanie skutku, ktorý spáchal, tento priznal, svoju obhajobu nemenil a na priznaní zotrval následne aj v konaní pred súdom. V tejto konkrétnej trestnej veci by vzhľadom na svoju povahu a charakter obžalovaný N. postupoval rovnako ak by stíhaný skutok spáchal. Skutočnosť, že obžalovaný N. popiera spáchanie skutku uvedeného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku má jediný logicky dôvod a to, že tento skutok nespáchal. Či už stíhaný skutok spáchal obžalovaný E. sám alebo v spolupáchateľstve s inou osobou vie výlučne len on sám (keďže očtk žiadne dôkazy nezabezpečovali, nevyhľadávali nemôžeme vedieť) a nemožno pričítať na ťarchu obžalovaného N., že nemôže vyvrátiť obvinenie zo skutku, pri ktorom vôbec nebol, nemal o ňom žiadnu vedomosť až do času návštevy vyšetrovateľa PZ, ktorý ho prišiel v tejto veci vypočuť. Nie je vinou obžalovaného N., že očtk naivne uverili obžalovanému E.mu, ktorého výpoveď následne žiadnym spôsobom nepreverovali, napriek tomu, že od rovnakého momentu, t. j. od počiatku vyšetrovania obžalovaný N. popieral spáchanie skutku. Nebolo by to predsa prvý krát, čo by obvinený klamal. V tejto súvislosti možno pripomenúť prípad prokurátora JUDr. V. W.. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvého stupňa sám uznáva, že jediným dôkazom usvedčujúcim obžalovaného N. zo spáchania stíhaného skutku je výpoveď obžalovaného E.ho, ktorej očtk a súd nekriticky veria, s odôvodnením, že nebol objasnený dôvod prečo by mal klamať ignorujúc, že obžalovaný E. môže klamať z rôznych, nespočetných dôvodov, či už preto, že sa mu nepozdávajú vlasy obžalovaného N. alebo preto, že sa rád zúčastňuje na pojednávaniach alebo preto, lebo sa takýmto spôsobom rád baví na účet iných alebo len preto, že za svoju výpoveď získal napr. knihu navyše počas výkonu svojej väzby alebo preto, že za pomoc očtk {kde nepochybne odstíhanie viacerých páchatelov je pre očtk významnejšie, než odstíhanie len jedného páchatel'a, keďže si do štatistiky môžu započítať dvoch obvinených namiesto len jedného, pričom tým, že obžalovaného N. poznal bolo vypovedať proti nemu jednoduchšie s pohľadu prípadnej identifikácie, konkretizácie) získal hodinu navyše vo väzenskej posilňovni alebo premiestnenie do inej cely, alebo čokoľvek iné, alebo len využil naivitu očtk a pobavil sa na ich účet s vedomím, že prísnejší trest ho nepostihne, vzhľadom na očakávateľný trest odňatia slobody v jeho inej trestnej veci. Poznajúc postup orgánov činných v trestnom konaní, veriacich výpovedi priznávajúceho sa mohol bez obáv podstúpiť riziko, že by sa mohlo v ďalšom konaní odhaliť, že vypovedá nepravdu vo vzťahu k osobe obžalovaného N., pretože bola len veľmi malá pravdepodobnosť, že by vyšetrovateľ jeho výpovedi neuveril. Nemožno predsa opomenúť, že obžalovaný E. bol v minulosti už odsúdený za závažný zločin k nepodmienečnému trestu odňatia slobody na dlhší čas. V každom prípade sú však pohnútky, motiv obžalovaného E.ho vypovedať nepravdivo voči obžalovanému N.vi pre obžalovaného N. neznáme. Obhajoba predostrela v rámci svojej argumentácie dôvody, pre ktoré sa možno domnievať, že obžalovaný E. nepravdivo vypovedá právo voči obžalovanému N.vi. Odmietnutie tejto argumentácie súdom prvého stupňa len s odôvodnením, že sa jedná o inú trestnú vec, ktorej presne skutkové okolnosti nie sú známe, nemožno považovať za presvedčivé a nedostatočne. Súd prvého stupňa predsa disponoval celým súdnym spisom „obsahujúcim“ kompletnú spisovú dokumentáciu vzťahujúcu sa k predmetnej „inej trestnej veci“ a zo strany obhajoby dokonca boli predložené aj konkrétne výpovede, ktoré domnienky obhajoby podporujú, nič teda nebránilo súdu prvého stupňa aby sa s týmito okolnosťami náležite oboznámil. Posadnutosť pravdivosťou výpovede obžalovaného E.ho nemá podľa názoru obhajoby žiadny racionálny základ {obhajoba uznáva, že túto posadnutosť vniesol do predmetnej trestnej veci odvolací súd, keďže prvé rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo diametrálne odlišné). Trestné konanie predsa nie je založené na viere ale na dôkazoch. Výpoveď obžalovaného E.ho je rovnocenným dôkazom ako výpoveď obžalovaného N., nejde o žiadny „super dôkaz“. Oba tieto dôkazy treba hodnotiť rovnocenne. Kým, ako aj súd prvého stupňa konštatuje, výpoveď obžalovaného E.ho je osamoteným dôkazom svedčiacim v neprospech obžalovaného N., výpoveď obžalovaného N. je podporená ďalšími nepriami dôkazmi. Nemožno pričítať na ťarchu obžalovaného N., že očtk od začiatku vyšetrovania len naivne verili výpovedi obžalovaného E.ho, ktorú žiadnym spôsobom neoverovali a nezabezpečili žiadne ďalšie dôkazy podporujúce jeho výpoveď, hoci od počiatku mali vedomosť, že

obžalovaný N. spáchanie skutku popiera. Nemožno pričítať na ťarchu obžalovaného N., že očtk nevedli vyšetrovania tak ako im to prikazuje Trestný poriadku, nezaistili žiadne stopy a pod. Obžalovaný N. od počiatku tvrdí, že v M. nikdy nebol, pričom toto jeho tvrdenie zodpovedá všetkým doposiaľ vykonaným dôkazom, z ktorých žiaden (s výnimkou obžalovaného E.ho) nepreukazuje, že by bol opak pravdou. Odôvodnenie súdu prvého stupňa v zmysle, že žiaden motív vedome vypovedať nepravdu I krivo v neprospech obžalovaného N. sa u obžalovaného E.ho nepreukázal, je argument absolútne postrádajúci logiku. Ako už bolo vyššie naznačené ako ma obžalovaný N. vidieť obžalovanému E.mu do hlavy? Uvidel mu tam snáď súd? Obžalovaný N. sa môže len domnievať, prečo obžalovaný E. koná tak ako koná ale celkom určite to nemôže vedieť. Podľa názoru obhajoby pre uznanie viny obžalovaného N. nemôže stačiť len nevierohodná výpoveď spoluobžalovaného E.ho, ktorá nie je potvrdená aj ďalšími či už priamymi alebo nepriamymi dôkazmi, ktoré by preukazovali podiel obžalovaného N. na páchaní trestnej činnosti. Záver súdu prvého stupňa o vierohodnosti a logickosti výpovede obžalovaného E.ho je nesprávny a v kontexte doposiaľ uvedené aj vyvrátený. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti obhajoba navrhuje, aby Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 21.10.2020, sp. zn. 1T/102/2018 podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, ods. 2 Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. odsek 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolanie obžalovaného, ktoré koncipoval sám obžalovaný, bolo tiež odôvodnené osobitným podaním, doručeným na prvostupňový súd dňa 25.02.2021 a to nasledovným spôsobom:

„Proti uvedenému rozsudku som prostredníctvom svojej obhajkyne podal odvolanie v zákonom určenej lehote a toto už podané odvolanie aj následne moja obhajkyňa písomne odôvodnila. S týmto odôvodnením sa ja plne stotožňujem a nad rámec skutočností tam uvedených ešte dopĺňam, že Okresný súd Malacky rozhodol nesprávne. Je pre mňa nepochopiteľné, ako mohol súd uveriť výpovedi E. a o tejto napísať v písomnom zdôvodnení rozsudku, že je vierohodná a že vlastne nie je dôvod prečo by súd obžalovanému E. nemal veriť. Podľa môjho názoru je však týchto dôvodov hneď niekoľko a všetky tieto dôvody zjavne Okresný súd Malacky opomenul vziať do úvahy. Predovšetkým sa súd absolútne nevenoval tomu, že výpoveď obžalovaného E. je od začiatku účelová a taktická. Obžalovaný E. predsa od začiatku vypovedá len to čo chce a naopak to čo nechce zámerne zamlčuje, resp. nepovie. Tak tomu je napríklad v prípade „údajného objednávateľa“, ktorý si mal u obžalovaného E. údajne objednať spáchanie tohto skutku. K tejto osobe obžalovaný E. nevedel absolútne žiadne skutočnosti, nebol ochotný uviesť ani jeho meno a nič čo by mohlo akýmkoľvek spôsobom túto domnelú osobu identifikovať. Je tak zjavné, že obžalovaný vo svojej výpovedi účelovo a vedome kryje objednávateľa tohto stíhaného trestného činu a snaží sa ho ochrániť. Je zarážajúce, že polícia si osvojí v celom rozsahu tvrdenia obžalovaného E. bez toho aby ich čo preverila a vôbec zisťovala a vyšetrovala kto bol údajným objednávateľom. To nikoho nezaujíma. Stačí, že obžalovaný E. povie, že skutok spáchal a ukáže prstom na mňa a to je dostačujúce? Obžalovaný E. pred súdom nepovedal nič k tomu, kto, kedy, ako mu mal vyplatiť ním tvrdenú odmenu, nepovedal nič k tomu, ako sa mali dohodnúť na tejto údajnej odmene a nevedel uviesť ani žiadne konkrétosti k tomu, ako, kedy mal mne údajne vyplatiť túto odmenu. Nevedel uviesť ani len to kde sa mal s týmto údajným objednávateľom stretnúť a samozrejme sa nevedel vyjadriť ani k tomu v akým časovom odstupom mal následne realizovať tie obhliadky miesta činu a či tam išiel sám alebo s tým údajným objednávateľom. Kým na začiatku hovoril, že na mieste činu bol 2 krát a to raz pri obhliadke s údajným objednávateľom a druhý krát pri spáchaní trestného činu, v poslednej výpovedi už tvrdil, že mal byť na mieste činu na obhliadke aj so mnou, čo ja odmietam a popieram! Nikoho nezaujíma ako je možné, že obžalovaný E. napriek tomu, že toho údajného objednávateľa nepoznal, jeho ponuku hneď prijal a s touto súhlasil a dokonca s týmto neznámym človekom sa aj sám vybral aj na obhliadku miesta činu a to napriek tomu, že podľa jeho vlastných slov sa nestalo, že by za ním ľudia chodili a objednávali si u neho páchanie trestného činu. Takéto vyjadrenie obžalovaného E. je len veľmi ťažko uveriteľné. Nieкого nepoznám, len tak za mnou príde, požiada ma aby som pre neho spáchal trestný čin a ja s tým bez okolov súhlasím, hoci to inak nerobím a idem s ním obzrieť miesto takmer cez celú republiku. Tvrdím, že výpoveď obžalovaného E. je primáme nepravdivá, nelogická, nevierohodná a zjavne účelová. Na mňa ukázal prstom asi len preto, že toho svojho objednávateľa kryje od počiatku (pritom mohol ten skutok spáchať práve s ním) a keďže kryje aj svojho ďalšieho kamaráta p. K. nemal problém vytipovať si mňa, pravdepodobne preto, že rozprávať o mne keďže ma pozná je jednoduchšie ako by mal rozprávať a opisovať úplne fiktívnu osobu. Alebo z ďalších xy dôvodov. Nevie, keďže ja obžalovanému E.mu do hlavy nevidím. Poukazujem v tejto súvislosti rozhodnutie ESLP vo veci sťažovateľa F., v ktorej Európsky súd pre ľudské práva vyhlásil rozsudok, ktorým rozhodol o porušení

práva na spravodlivé konanie, zaručeného článkom 6 Dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd. Tvrdím tak ako som to vypovedal od počiatku. Ja som stíhaný skutok nespáchal, v Stupave som nebol. Keby som chcel predsa klamať mohol som povedať, že som v daný deň bol napr. doma so svojou družkou alebo čokoľvek iné. Ale neurobil som to, pretože vypovedám pravdu. Záverom zdôrazňujem, že som stíhaný skutok nespáchal, pokiaľ ide o moju osobu obžalovaný E. klame a na základe takejto nepravdivej výpovede ma súd nesprávne odsúdil a preto navrhujem vo vzťahu k svojej osobe napadnutý rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 21.10.2020 sp. zn. 1T/102/2018 zrušiť.“.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní prokurátora, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili iba obhajkyňa obžalovaného a prokurátorka krajskej prokuratúry.

Odvolací súd podľa § 293 ods. 7 Tr. por. vykonal verejné zasadnutie bez prítomnosti obžalovaného V.a N., nakoľko tento svojim písomným podaním, ktoré bolo doručené na krajský súd dňa 09.03.2023, požiadal, aby sa odvolacie konanie vykonalo v jeho neprítomnosti. Obžalovaný bol na verejné zasadnutie riadne a včas upovedomený (doklad o doručení upovedomenia o termíne verejného zasadnutia bol obžalovaným podpísaný dňa 23.02.2023), pričom obžalovaný bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Verejné zasadnutie pred odvolacím súdom bolo vykonané aj v neprítomnosti splnomocnenkyne poškodeného R.. Y. Z., nakoľko na takéto postupy boli splnené všetky zákonné podmienky.

Odvolací súd na tomto verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie spôsobom, že prečítal aktualizovaný odpis z registra trestov na obžalovaného, ako aj výpis z centrálnej evidencie priestupkov.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom sa v plnom rozsahu pridriavala dôvodov podaného odvolania a navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhla, aby odvolanie obžalovaného bolo ako nedôvodné zamietnuté. Napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch.

Krajský súd v Bratislave podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného V.a N. je dôvodné.

Úvodom treba uviesť, že Okresný súd Malacky pôvodne rozhodol rozsudkom zo 17.06.2019 č. k. 1T/102/2018-326 spôsobom, že jeho odsudzujúca časť sa vzťahovala k obžalovanému W.ovi E.mu a jeho oslobodzujúca časť sa vzťahovala k obžalovanému V.ovi N.vi.

Z podnetu odvolania prokurátora Krajský súd v Bratislave uznesením zo 16.01.2020 sp. zn. 4To/125/2019 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Súd prvého stupňa v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu opätovne vypočul obžalovaných V.a N. i W.a E. a tiež prečítal listinné dôkazy zabezpečené v procesnom spise (aktualizovaný odpis z registra trestov na oboch obžalovaných, ako aj výpisy z centrálnej evidencie priestupkov). Po takto doplnenom dokazovaní okresný súd rozhodol vo vzťahu k obžalovaným V.ovi N.vi a W.ovi E.mu už iba odsudzujúcim rozsudkom.

Pre úplnosť treba dodať, že rozsudok Okresného súdu Malacky z 21.10.2020 č. k. 1T/102/2018-398 vo vzťahu k obžalovanému W.ovi E.mu nadobudol právoplatnosť vo výroku o vine a treste dňom 06.11.2020 a do výroku o náhrade škody dňom 09.02.2021.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti vo vzťahu k obžalovanému V.ovi N.vi zistil, že pred súdom I. stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní po zrušení rozsudku všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. Možno preto konštatovať, že konanie na súde prvého stupňa po zrušení rozsudku, bolo vykonané v súlade s ustanovením § 327 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por., odvolací súd zruší napadnutý rozsudok ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3, veta prvá Tr. por., odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Podľa § 285 písm. c/ Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

S poukazom na citované ustanovenia Trestného poriadku je nutné tiež zdôrazniť, že aj odvolací súd môže bez vykonania ďalších dôkazov zrušiť napadnutý rozsudok a sám za podmienok uvedených v § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci rozhodnúť a prípadne aj oslobodiť obžalovaného spod obžaloby, ak súd prvého stupňa správne a úplne zistil skutkový stav veci a odvolací súd svoj odlišný právny názor v otázke viny urobí len na základe podkladov iného právneho posúdenia správnych skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa.

Senát krajského súdu vyslovuje, že výrok o vine musí byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že žalovaný skutok sa skutočne stal, tento vykazuje zákonné znaky trestného činu a spáchala ho konkrétne osoba, na ktorú bola podaná obžaloba. Ak existujú akékoľvek rozumné pochybnosti, nemožno ich vyložiť v neprospech obžalovaného, ale naopak, je nutné ich vyložiť v jeho prospech. Odsudzujúci výrok môže mať zákonný podklad iba vtedy, ak je v dôkaznom konaní dosiahnutý najvyšší možný stupeň istoty nielen vo vzťahu ku skutku, ale aj vo vzťahu ku konkrétnemu páchatelovi, resp. páchatelom, ktorý možno od ľudského poznania požadovať, a to aspoň na úrovni všeobecného pravidla: „aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti“, nestačí akýkoľvek vysoký stupeň podozrenia, musí ísť o istotu.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že dňa 20.12.2016 v čase okolo 19.45 hod. v M., Na X. č. XXXX/X, došlo k usmrteniu šesťročného psa plemena Hovawart, a to výstrelom so samopalu vzor 61 Škorpion, pričom strela smerovala do tela psa v oblasti medzi lopatkami uprostred miešneho kanálu, následkom čoho pes dňa 21.12.2016 uhynul, a týmto konaním bola poškodenému V. O. Z., spôsobená škoda vo výške 3.000,- eur,

Ťažiskovou otázkou bolo však to, či sa na predmetnom skutku, okrem obžalovaného W.a E., podieľal aj samotný obžalovaný V. N..

Obžalovaný V. N. v konaní po zrušení rozsudku na hlavnom pojednávaní vypovedal, že o prejednávacom skutku sa dozvedel až od vyšetrovateľa, ktorý s tým prišiel za ním do ústavu. On nikdy v M. nebol a nikdy sa o tomto skutku s obžalovaným E.m ne bavil. Na otázky prokurátora obžalovaný uviedol, že obžalovaného E. pozná od roku 2015, teda odkedy začali páchať trestnú činnosť. Poznal ho síce aj pred tým, ale to len z videnia, nakoľko pochádzajú z jednej obce, avšak spolu sa nestretávali. Obžalovaný E. sa kamarátil skôr s bratom obžalovaného N.. Čo sa týka ich vzťahu v období páchania trestnej činnosti - boli takí kamaráti, že sa občas stretávali, avšak on - obžalovaný N. pracoval, mal firmu, nemal veľa času, myslí, že nešlo o kamarátsky vzťah. Trestnú činnosť páchali v období rokov 2015 - 2016, počas tohto obdobia E.mu nedôveroval, nakoľko zistil, že ho oklamal, neprišiel na dohodnuté stretnutie. Pri inom skutku, za ktorý už boli odsúdení, E. neuviedol tretiu osobu, ktorá sa ho okrem nich dopustila, túto osobu uviedol až on. On by sa určite nepodieľal na spáchaní prejednávaneho skutku, nakoľko mal rodinu, šlo o predvianočné obdobie, ku skutku malo dôjsť vo večerných hodinách, navyše šlo o zastrelenie psa a dokonca šlo o objednávku, kedy niekto musel vedieť, prečo treba zastreliť psa. V rámci iného skutku, za ktorý už bol odsúdený, on iného psa zastrelil v sebaobrane a to sa nedá porovnať s prejednávanim skutkom. Vypovedal, že E. je na neho zaťažovaný, aby vylúčil inú osobu z prejednávaneho trestného činu. Od obdobia páchania ich trestnej činnosti až do dnes sa ich vzťah so E.m nezlepšil, hoci keď idú v ústave do práce, vedia sa pozdraviť, nič iné. Na žiadne konflikty so E.m si nespomína, nevie o nich. Nevie o žiadnom motíve na strane E. vypovedať nepravdu v jeho neprospech. Keď uvádzal, že E.mu nedôveroval, nevie sa celkom vyjadriť k tomu, či a ako sa v tejto súvislosti zabezpečoval, on mal proste strach o svoju rodinu, nakoľko je nebezpečné prísť do styku s osobami takéhoto typu.

Obžalovaný W. E. v konaní po zrušení rozsudku na hlavnom pojednávaní vypovedal, že on dostal objednávku od istého človeka, ktorého menovať nebude, a to za finančnú odmenu. Túto objednávku prejednal s obžalovaným N.m. Po čase sa s V. N.m rozhodli, že to spravia. Tento človek, od ktorého dostal objednávku, ho vzal na miesto činu, kde si to obzreli. Po čase s V. N.m boli tento čin vykonať. K

spáchaníu skutku došlo niekedy pred Vianocami 2016, niekedy vo večerných hodinách, prišli na miesto činu motorovým vozidlom BMW, zastali asi 1 km od miesta činu, na ktoré sa presunuli pešo. Prišli k danému objektu, V. N. vyskočil na takú rozvodnú skriňu, ktorá tam bola, dávkou zo samopalú zasiahol psa, pes spadol a šli preč. On aj V. šli domov, zbraň sa zanesla do garáže. Neskôr dostal finančnú odmenu, s ktorou sa s V. rozdelili. Na otázky prokurátora obžalovaný uviedol, že v čase spáchania skutku jeho vzťah s V. N.m bol dobrý, boli kamaráti, pochádzajú z jednej dediny, poznajú sa už roky. Spolu sa dopúšťali rôznej trestnej činnosti, za ktorú už boli aj odsúdení. Na otázku, prečo objednávku nevykonali sám, ale s V. N.m, uviedol, že keď niečo robia spolu, tak to robia spolu, on také činy sám nerealizoval a okrem toho nemal auto. S danou zbraňou zaobchádzať vedel, keďže ju vlastnil. Na otázku, prečo strieľal V. N., uviedol, že on bol na túto vec lepši, vhodnejši, lebo už v rámci trestnej činnosti, za ktorú boli odsúdení v Trenčíne, V. zastrelil psa a preto obžalovaný E. usúdil, že sa na to viac hodí. To, že psa zastrelil on, nejako vyplynulo z ich dohody. Keď auto zaparkovali v M., zbraň mal asi V.. A na miesto činu sa zbraň preniesla v taške, možno v ruksaku, nevie, kto z nich dvoch zbraň niesol na miesto činu, ale nie je problém zbraň odovzdať jeden druhému. Zbraň bola s tmičom, preto sa neobával, že ich uvidí nejaký svedok, ani žiadneho nepostrehol. Odmena za skutok bola asi 1.000,- eur, odmena sa vždy delila na 50 na 50, teda rovným dielom. Od spáchania skutku jeho vzťah s V. je taký, že sú v jednom ústave v llave, oni dokonca sedeli spolu za jedným stolom a hoci teraz pracujú každý na inom pracovisku, nemajú problém sa pozdraviť a porozprávať. On s V. nikdy nemal nijaký konflikt, ani len verbálny. On nemá žiadny dôvod vypovedať nepravdu v neprospech V., on nemá vedomosť o žiadnom takomto motive. Okrem toho na súde v Trenčíne obžalovaný E. dostal vysoký trest a nemal by problém povedať, že psa zastrelil on - obžalovaný E., keby to tak naozaj bolo. Čo sa týka odmeny za skutok, uviedol, že môže byť, že 1.000,- eur bola suma pre každého z nás, ak tak vypovedal na skoršom termíne hlavného pojednávania - o odmene 2.000,- eur, asi si to lepšie pamätal. Na otázku obhajcu obžalovaný uviedol, že skutok bol vykonaný samopalom vzor 61, ľudovo sa mu hovorí škorpión, kaliber nevie presne aký tam je. Na otázky obhajkyne obžalovaný uviedol, že on bol pred spáchaním činu s objednávateľom, ktorého síce poznal a vedel, o koho ide, avšak osobne sa nestretávali, tento objednávateľ prišiel po neho do Ružomberka a spolu išli do M., kde mu ukázal miesto činu. Boli tam za bieleho dňa, objednávateľ mu tam ukázal konkrétny dom a povedal, čo treba spraviť. Myslí, že už vtedy sa nejako dohodli. Potom šiel asi domov. Nepamätá sa, či na mieste činu potom bol aj s V. N.m, ešte pred spáchaním skutku, alebo nie. Nepamätá sa, kedy presne s objednávku oslovil V., stretnúť sa mohli po telefonickú dohode kdekoľvek, na takéto detaily si nepamätá. V. mu vozidlo v roku 2016 požičiaval, ale len na cesty z Trenčína do Ružomberka a naspäť. Požičiaval ho aj pánovi K., ale ten z vozidlom sám nechodil. V porovnaní s pánom K. pozná dlhšie a lepšie V. N., a s ním si bol aj bližši, aj čo sa týka rozumovej vyspelosti ich dvoch. Do predmetnej garáže mali prístup všetci traja, teda on, V. aj pán K. a každý z nich tam mohol chodiť v rôznych kombináciách. Za daný čin, myslí, preddavok nedostal žiadny. Po skutku mu bola odmena vyplatená v počítaní v dňoch, bolo to do jedného týždňa, ale presne sa nepamätá. Na mieste činu nerobili žiadne úpravy, ani žiadne stopy nezahladzovali. V. na objednávku reagoval kladne, iste sa pýtal aj na detaily, ale nepamätá sa, kedy prišli k finálnej dohode. V. sa s objednávateľom nestretol a ani s človekom, ktorý mal objednávateľa poslať za ním - obžalovaným E.m.

V prípade výpovede obžalovaného W.a E., išlo o jediný priamy dôkaz usvedčujúci obžalovaného V.a N. zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe; žiadny iný priamy dôkaz vykonaný na hlavnom pojednávani obžalovaného V.a N. so spáchaným skutkom nespája. Možno dať za pravdu odvolateľovi, že výpoveď obžalovaného W.a E. je rovnocenným dôkazom ako výpoveď obžalovaného V.a N. a nejde o žiadny „super dôkaz.“ Oba tieto dôkazy treba hodnotiť rovnocenne. V tomto naznačenom smere, krajský súd nezistil žiadne mimoriadne alebo inak silné, resp. presvedčivé argumenty súdu prvého stupňa, na základe ktorých bolo možné vysloviť, že jedna z týchto dvoch rozdielnych výpovedí nie je pravdivá. Toto bolo aj hlavným dôvodom, prečo odvolací súd musel korigovať hodnotenie dôkazov okresným súdom. K uvedenému odvolací súd dodáva, že ak má slúžiť výpoveď spoluobžalovaného ako jeden z kľúčových dôkazov preukazujúci vinu iného obžalovaného, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. V posudzovanom prípade je krajský súd toho názoru, že označenými atribútmi výpoveď obžalovaného W.a E. nedisponuje.

Obžalovaný W. E. evidentne selektívne popisoval rozhodné skutočnosti ohľadom priebehu skutkového deja a to výlučne v neprospech obžalovaného V.a N., pričom zamlčoval identitu osoby, resp. dvoch osôb, ktoré mali stáť za celým prípadom, aby pes patriaci poškodenému V.. O. Z. bol zastrelený. Obžalovaný W. E. ani žiadnym spôsobom neobjasnil, prečo a z akých dôvodov odmietol označiť

jednak osobu, ktorá ho vyhľadala a žiadala od neho, aby zastrelil psa za odmenu, jednak ďalšiu osobu, ktorá mala stáť v pozadí, t. j. osobu, ktorá mala byť skutočným objednávateľom likvidácie psa. Vzhľadom na uvedené, nebolo možné vysloviť, že výpoveď obžalovaného W.a E. bola jasná, presvedčivá a vierohodná, a preto ani nemohla byť jedným z rozhodujúcich podkladov pre odsudzujúci výrok súdu. Pokiaľ išlo o ďalšie nepriame dôkazy (znalecké posudky Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, zápisnica o vydaní veci, zápisnica o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou, znalecký posudok MVDr. Jany Freyovej, vyčíslenie škody, atď.), tieto nemali takú výraznú výpovednú hodnotu, aby jednoznačne preukazovali, či už samé osobe, alebo v spojitosti s ďalšími zabezpečenými dôkazmi, že sa posudzovaného skutku dopustil aj obžalovaný V. N.. Z týchto nepriamych dôvodov bolo možné vyvodiť iba spôsob spáchania skutku, resp. vzniknutý následok, nie však osobu páchatel'a. Navyše z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi obžalovaným V.om N.m a obžalovaným W.om E.m nepanoval najlepší priateľský vzťah, skôr išlo o pomerne napätý a podozrievavý vzájomný vzťah, ktorý zrejme pramenil z odhalenej predchádzajúcej závažnej trestnej činnosti, ktorú spoločne páchali a za ktorú boli nakoniec aj právoplatne odsúdení k vysokým nepodmienečným trestom odňatia slobody.

Odvolačí súd naznačenú problematiku uzatvára tak, že v konaní pred súdom prvého stupňa neboli produkované také priame dôkazy alebo taký súhrn nepriamych dôkazov, ktoré by tvorili uzavretú reťaz na usvedčenie obžalovaného V.a N. zo spáchania žalovaného skutku, resp. ktoré by inú alternatívu než vinu obžalovaného nepripustili. V tomto smere krajský súd poukazuje aj na judikatúru, ktorá konštatuje, že zásada zisťovania skutkového stavu veci, o ktorej nie sú dôvodné pochybnosti vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine, len o jednoznačne zistené fakty a nie iba o pravdepodobnosť (podozrivou osobou ako spolupáchateľom predmetného skutku, mohol byť nielen obžalovaný V. N., ale aj iná doposiaľ neustálená osoba). Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, musí súd voľiť tú, ktorá je pre obžalovaného najpriaznivejšia (R 46/1963), pričom ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nemôže vytvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.

Po oboznámení sa s dôkaznou situáciou a vyhodnotením produkovaných dôkazov, bol odvolací súd toho názoru, že nebolo bez akýchkoľvek rozumných pochybností dokázané, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný V. N., na základe čoho bolo nevyhnutné tohto obžalovaného podľa § 285 písm. c/ Tr. por. spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Okresnej prokuratúry Malacky zo dňa 10.12.2018 sp. zn. 1 Pv 684/16/1106, oslobodiť.

V neposlednom rade treba vysloviť, že senát krajského súdu (hoci medzičasom došlo k zmene v jeho zložení), je si plne vedomý, že nielen súd prvého stupňa, ale aj súd druhého stupňa, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí (t. j. v zrušujúcom uznesení zo dňa 16.01.2020 sp. zn. 4To/125/2019) odvolací súd, napriek tomu, v posudzovanej veci došlo k prehodnoteniu pôvodne vysloveného právneho názoru, keďže po doplnenom dokazovaní v konaní na súde prvého stupňa po zrušení rozsudku, vyslovený skorší právny názor odvolacieho súdu sa stal neudržateľným a v konečnom dôsledku by nevedol k spravodlivému súdному rozhodnutiu.

S poukazom na to, že krajský súd rozhodol postupom podľa § 285 písm. c/ Tr. por., ohľadom adhézneho konania musel obligatórne aplikovať ustanovenie § 288 ods. 3 Tr. por. a poškodeného V.. O. Z. odkázať s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Vzhľadom na vyjadrené úvahy, krajský súd rozhodol na základe odvolania obžalovaného V.a N. spôsobom, vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.